

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216209551
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2216209551.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: A. B., nar. X. XXXX XXXX, trvalo bytom C. D., E. XXX/X, zastúpeného splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47234466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35792752, zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47233516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 8. decembra 2022 č. k. 10C/177/2016-302, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietajúcej žalobu o zaplatenie úroku z omeškania 0,50 % ročne od 14.6.2016 do zaplatenia potvrdzuje.

II. V zostávajúcej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.422,03 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.422,03 eur od 14.6.2016 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacích konaní) v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100%; s tým, že III. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 451 ods. 1 a 2, § 456 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 205 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 9, § 11 ods. 1 a 2 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov); § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou zo 14.6.2016 domáhal na súde prvej inštancie vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 1 O.z., získaného žalovaným plnením zo strany žalobcu bez právneho dôvodu. Žalobu odôvodnil tak, že žiada aby súd na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaviazal žalovaného vydať mu bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie rozsudkom z 27.9.2018 (č. k. 10C/177/2016-111) zaviazal žalovaného vydať žalobcovi

bezdôvodné obohatenie spolu s úrokom z omeškania a priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100%. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Trnave svojim uznesením pod č. k. 10Co/58/2019-151 z 24.2.2020 zrušil napadnutý (v poradí prvý) rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude posúdiť predložené listinné dôkazy, za účelom preskúmania všetkých rozhodujúcich skutočností určených hypotézou relevantnej hmotnoprávnej normy, predovšetkým ustanovení ZoSÚ a to naplnenia zákonom stanovených obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absencia je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie ustálil nasledovný skutkový stav veci: Žalobca v žalobe ako aj na ústnych pojednávaníach uviedol, že medzi stranami sporu boli uzatvorené revolvingové zmluvy č. 8500028998 (správne č. 8100028998) zo dňa 22.04.2010 vo výške 930 eur pričom bola vyplatená suma na jeho účet 796,02 eur. Čo sa týka preplatenia uviedol, že z tejto zmluvy má preplatok vo výške 1.396,52 eur (vyplatená celková suma 2.441,67 eur - istina 796,03 eur - vrátený preplatok 249,13 eur = bezdôvodné obohatenie 1.396,52 eur), ďalej zmluva č. 8500022538 z 13.3.2013 vo výške 600 eur, z ktorej sumy bola na účet žalobcu vyplatená suma vo výške 549,34 eur. Uviedol ďalej, že preplatil nad istinu sumu vo výške 1.025,51 eur (vyplatená celková suma 1.574,85 eur - istina 549,34 eur = bezdôvodné obohatenie 1.025,51 eur). Uviedol ďalej, že je jednoznačne spotrebiteľom pričom poukázal na ZoSÚ. Poukázal ďalej na to, že v predmetnej zmluve chýbali náležitosti, a to podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, nakoľko zmluva by mala obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V tom zmysle poukázal ďalej na § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ. Uviedol, že podľa jeho názoru ak tento údaj v zmluve jednoznačne uvedený nie je, tak treba považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Nepostačuje údaj o počte splátok a ani údaj o dátume splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru. Uviedol ďalej, že v danom prípade ho žalovaný vystavil hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Uviedol, že zmluvy sú neplatne uzavreté, a to jednak z dôvodu, že dohody o výške odplaty v značnej miere prevyšujú maximálne prípustnú výšku odplaty čo spôsobuje priamy rozpor so zákonom a taký právny úkon je podľa § 39 O.z. neplatný. Neplatnosť úverových zmlúv namietal aj z dôvodu, že tieto boli uzatvorené E. F., a to na základe plnej moci avšak existenciu takéhoto splnomocnenie doposiaľ žalovaný nepreukázal. Namietal ďalej neplatnosť predmetných zmlúv z dôvodu, že nebol dodržaný mechanizmus kontraktácie podľa § 44 O.z., podľa ktorého zmluva je uzavretá vtedy, ak je prijatý návrh na jej uzavretie druhou stranou bez výhrad. V oboch prípadoch došlo k uzavretiu takým spôsobom, že zo strany žalobcu došlo k podaniu žiadosti o poskytnutie úveru teda návrh na uzavretie zmluvy, čo predstavuje bod 5 úverových zmlúv a následne tieto návrhy boli doručované do sídla žalovaného, kde mali byť žalovaným prijaté o niekoľko dní neskôr. Toto prijatie mal predstavovať bod 6 úverových zmlúv. Ako však vyplýva z bodu 6 úverových zmlúv niektoré údaje boli oproti pôvodnému návrhu zmenené napríklad v rozsahu hodnoty RPMN a niektoré údaje boli do tohto prijaté napríklad údaje o ročnej úrokovej sadzbe, úrokov z omeškania, ktoré neboli súčasťou pôvodného návrhu. Preto je zrejmé, že toto prijatie zo strany žalovaného bolo urobené s dodatkami a zmenami a preto sa takéto prijatie v zmysle § 44 ods. 2 O.z. považuje za nový návrh na uzavretie zmluvy, ktorý však už nebol druhou stranou teda spotrebiteľom prijatý a teda vôbec nie je písomne dodaná ako to predpokladá ZoSÚ. Okrem toho uviedol, že poukazuje na to, že ak by aj takéto prijatie návrhu bolo riadne prijaté v zmysle § 43c O.z. takéto prijatie je účinné až vtedy, kedy bolo doručené druhej zmluvnej strane. Doposiaľ však nebolo preukázané doručenie tohto prijatia žalobcu. Poukázal na to, že predmetné úverové zmluvy je potrebné považovať minimálne za bezúročné a bez poplatkov, a to z tohto dôvodu, že v týchto zmluvách absentuje hneď niekoľko podstatných náležitostí predpokladaných zákonom. Tieto náležitosti sú napríklad termín konečnej splatnosti úveru, ktorý v zmysle ustanovení rozhodcovacej praxe má byť viazaný presným dátumom, teda dňom, mesiacom a rokom ku ktorému má dôjsť k splatnosti úveru, ďalej doba trvania zmluvy, ktorá má byť vyjadrená počtom dní, týždňom, mesiacom alebo rokom, počas ktorej sú strany zmluvou viazané, ďalej je adresa na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti, celková čiastka ktorú si spotrebiteľ zaplatil, či RPMN uvedená v správnej výške. V súvislosti s nesprávnym uvedením hodnoty RPMN uviedol, že pri jej výpočte je potrebné vychádzať z toho, že do istiny úveru nie je možné započítať poplatok, ktorý bol z tejto istiny strhnutý pri poskytnutí úveru ako odplata za poskytnutie služby podľa bodu 8.1 úverových zmlúv. Ďalej uviedol, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverových zmlúv vyplýva aj s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, podľa ktorého má veriteľ povinnosť pred uzavretím zmluvy skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, následne ust. § 11 ods. 2 tohto zákona hovorí, že hrubé

porušenie tejto povinnosti vzniká vtedy, ak túto schopnosť spotrebiteľa neskúma s ohľadom na jeho príjmy, výdavky a iné záväzky, jeho rodinný stav ako aj lustráciou v príslušnej databáze a príslušných registroch. Žalovaný túto schopnosť spotrebiteľa neskúmal, čo takisto postihuje poukazujúc na § 11 ods. 2 ZoSÚ bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Žiadal preto aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, ďalej žiadal priznať náhradu trov konania.

Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje zákonom požadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky. Nad rámec toho zmluvy obsahujú aj dátum splatnosti prvej splátky. Tvrdil, že zmluvy jednoznačne obsahujú náležitosti vyžadované príslušnými právnymi predpismi. V tom smere poukázal na prílohu zmluvy a to na článok 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní, článok 4 ods. 4.5., ods. 4.6 zmluvných dojednaní o zmluvy o revolvingovom úvere. Čo sa týka RPMN uviedol, že údaj o RPMN úveru nie je takým údajom, ktorý by mohol byť osobitne dojednávaný zmluvnými stranami, ale vyplýva zo zákonného spôsobu na jeho výpočet. Údaj o RPMN nikdy nie je a objektívne nemôže byť výsledkom dohody zmluvných strán. Tento údaj sa nenavrhuje a nedojednávava v zmysle ust. § 44 a nasl. O.z. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že zmluva obsahuje neprimerané vysoké úroky, ktoré sú v rozpore s inštitútom dobrých mravov poukázal na ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého platí, že dlžník je povinný platiť úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ďalej poukázala na § 3 ods. 10 a ods. 11 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom uviedol, že výška odplaty za úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je v súlade s platnou právnou úpravou a teda nemôže ísť o žiadny rozpor so zákonom. Vo svojom vyjadrení (čl. 203) uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.

Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. Rovnako oznámenie obsahuje aj určenie splatnosti jednotlivých splátok. Na podporu uvádzaného poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014-166, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/62/2019. Tvrdil, že termín konečnej splatnosti úveru je riadne uvedený a je splnená zákonná požiadavka. Uviedol, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene ZoSÚ a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Zákomom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránia do budúcnosti možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Zvýraznené ustanovenia sú jednoznačnou odpoveďou na to, že s termínom konečnej splatnosti nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Ustanovenia smernice 2008/48/ES totiž v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR (ďalej len „ÚS SR“) v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 z 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského

vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ, oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd v tejto súvislosti na margo argumentácie žalobcu pripomínal, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (B., G. a H., 29/68, 24.6.1969, Zb. s.165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto konštatovať, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieho ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. ESD interpretované ustanovenie musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; KühneHeitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s.379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že žalovaný sa v rámci svojej obrany v priebehu konania pred súdom prvej inštancie dôvodne dovoľával nielen eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, zodpovedajúceho cieľom smernice, ale v jeho intenciách tiež použitia interpretačných záverov, vyplývajúcich z rozhodnutia ESD vo veci C42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. V tomto rozhodnutí ESD medzi iným podal tiež výklad článku 10 ods. 2 písm. h) smernice z pohľadu potreby vymedzenia v úverovej zmluve tiež štruktúry mesačných splátok v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tento záver premietol vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 NS SR, v ktorom k spôsobu aplikácie ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom do 30.4.2018, skonštatoval potrebu interpretácie tohto ustanovenia v tom zmysle, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky (por. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018). K záverom formulovaným v tomto rozhodnutí sa NS SR prihlásil aj vo svojom neskoršom uznesení sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018 a opakovane tak urobil tiež v ďalšom svojom rozhodnutí - uznesení sp. zn. 7 Cdo 98/2018 zo dňa 30.1.2019. Pokiaľ ide o zákonnú požiadavku uviesť v spotrebiteľskej úverovej zmluve tiež údaj o konečnej splatnosti úveru, žalobca vo svojej argumentácii nereflexuje, že táto úprava nebola samoučelná, ale jej skutočným zmyslom bolo vytvorenie právnej garancie toho, aby spotrebiteľ mohol jednoducho posúdiť výhodnosť podmienok poskytnutého úveru a následne bezproblémovo realizovať práva a povinnosti, ktoré preňho z úverovej zmluvy vyplývajú. To v úvahách o spôsobe interpretácie ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ na posudzovaný prípad nevyhnutne musí viesť k otázke, či vymedzenie konečnej splatnosti úveru vyjadrením počtu splátok a ich splatnosti môže objektívne viesť k sťažaniu rozhodovania spotrebiteľa. Podľa názoru žalovaného tak tomu nie je, pretože údaje o počte splátok a o ich splatnosti umožňujú spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín konečnej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho vôbec dôležitý, odvodiť. Potreba vyjadrenia exaktného údaja o konečnej splatnosti úveru bude opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú. Možno bez výhrad súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že ani pri hľadaní účelu a zmyslu posudzovaného zákonného ustanovenia, rovnako ako v prípade údaja o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno prehliadať ciele smernice 2008/48/ES a v tejto súvislosti tiež interpretačné závery ESD, formulované vo vzťahu k určitej vyjadrenia časových aspektov realizácie úverovej zmluvy a k následkom absencie niektorých jej náležitostí. ESD v tejto súvislosti v už niekoľkokrát zmienom

rozhodnutí C42/15 formuloval tiež, že z pohľadu smernice 2008/48/ES nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň tu ESD skonštatoval, že zmyslu a cieľu smernice zodpovedá predpoklad takej vnútroštátnej úpravy a jej výklad vnútroštátnymi orgánmi, ktoré za bezúročný a bezpoplatkový považujú úver pri absencii niektorej z náležitostí uvedených v článku 10 ods. 2 smernice len pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z týchto dôvodov, pre ktoré koniec koncov zákonodarca sám v ZoSÚ napravil transpozičné nedostatky okrem iného tiež i zrušením sporných ustanovení podľa názoru žalovaného vyplýva, že zákonnú požiadavku vyjadrenia údajov o konečnej splatnosti úveru a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno interpretovať tak rigorózne ako to urobil žalobca. Čo do zmluvy č. 8100028998, ktorá bola schválená dňa 22.4.2010 vo výške 930 eur splatnosť 42 mesiacov, mesačná splátka 49,83 eur uviedol, že bol tam uvedený priemerný čistý mesačný príjem žiadateľa vo výške 424 eur, deklarované výdavky 100 eur, deklarované výdavky na deti 140 eur, deklarované výdavky na inkaso a ostatné 104 eur, výdaje celkom 344 eur a voľné zdroje celkom 80 eur. Na overenie príjmu žalobca doložil od zamestnávateľa originál potvrdenie o príjme, údaje potvrdzovala tá istá osoba, ktorá vystavovala aj potvrdenie o príjme, čo do zmluvy č. 8500022538 ktorá bol schválená 13.3.2013 vo výške 600 eur, splatnosť 30 mesiacov, mesačná splátka 36,93 eur uviedol, že priemerný čistý mesačný príjem žiadateľa bola vo výške 450 eur, deklarované výdavky 100 eur, deklarované výdavky na deti 140 eur, výdaje na pôžičky 49,83 eur, deklarované výdavky na inkaso a ostatné 104 eur teda výdaje celkom 393,83 eur a voľné zdroje celkom 56,17 eur. Na overenie príjmu bolo vykonané telefonické overenie u zamestnávateľa žiadateľa, overené hodnoty poskytovala pani I.. Z tohto dôvodu popieral tvrdenie žalobcu o porušení § 7 ods.1 ZoSÚ. Tvrdil, že predmetné zmluvy obsahujú zákonom požadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky a počet splátok. Nad rámec toho zmluvy obsahujú aj dátum splatnosti prvej splátky. Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti navrhol súdu návrh v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodný a súčasne žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia.

Súd prvej inštancie vzhľadom na konkrétny prípad zmlúv o spotrebiteľských úveroch dospel k názoru, že čo sa týka predmetných zmlúv a to č. 8100028998 z 22.4.2010 a zmluvy č. 8500022538 z 13.3.2013, ktoré boli uzatvorené medzi stranami sporu predmetné zmluvy podľa názoru súdu obsahujú zákonom požadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky (20. deň v mesiaci) a počet splátok (42/30). Nad rámec toho zmluvy obsahujú aj dátum splatnosti prvej splátky. Tým pádom zmluva jednoznačne obsahujú náležitosti vyžadované príslušnými právnymi predpismi. Žalobca ďalej namietal, že v zmluvách o revolvingovom úvere nie je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa na jej lícnej strane listiny a tiež zmluvnými dojednaniami nachádzajúcimi sa na rubovej strane tej istej listiny. Zároveň obsah zmluvy tvoria aj prílohy, ktoré v zmysle článku 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Z ustanovenia článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500022538 resp. z článku 4 ods. 4.6 zmluvných dojednaní k zmluve o revolvingovom úvere č. 8100028998 vyplýva, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom končenej splatnosti úveru. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva pri tom nie len zo spomenutého splátkového kalendára ale aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Predmetné zmluvy teda údaj o konečnej splatnosti úveru obsahujú. V tom zmysle súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 13Co/111/2014-166 ohľadne údajov o konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného vyplýva, že zmluvy o revolvingovom úvere obsahujú predpísanú náležitosť. Žalobca ďalej uviedol, že v zmluve o revolvingovom úvere nie je jednoznačne určiteľné, v akej výške boli poskytnuté finančné prostriedky pri stanovení výšky RPMN vo výške 70,01% nakoľko zmluva o úvere je koncipovaná nesprávne, nedostatočne určito a pre spotrebiteľa nezrozumiteľne. Údaj o RPMN úveru nie je takým údajom, ktorý by mohol byť osobitne dojednaný zmluvnými stranami a vyplýva zo zákonného spôsobu na jeho výpočet. Tento údaj sa nenavrhuje a nedojednávava v zmysle ust. § 44 a nasl. O.z., ale sa určuje na základe práve takých údajov, ktoré môžu a sú výsledkom dohody medzi stranami. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú totiž význam údaje a to suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Čo do tvrdenia žalobcu, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje neprimerané vysoké úroky, ktoré sú v rozpore s inštitútom dobrých mravov bol súd toho názoru, že pokiaľ ide o namietanú výšku úrokovej sadzby výška odplaty zodpovedá zmluvne prejavenej vôli strán.

Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda v podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Samostatné dojednanie o výške úrokov nie je podmienkou pre vznik úverovej zmluvy. Poskytovanie úverov je predmetom podnikateľskej činnosti žalovaného. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že žalovaný by mal úver poskytovať bezodplatne. V tom smere súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 14.7.2010 č. 10CoR/95/2010 ako aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co/67/2008. Rozhodujúcou skutočnosťou v oblasti výšky odplaty pritom v prípade zmlúv o revolvingovom úvere nie je úroková sadzba poskytnutého úveru, ale RPMN, ktorá v sebe zahŕňa všetky náklady spotrebiteľa, ktoré sú spojené so spotrebiteľským úverom. V prípade zmluvy č. 8100028998 z 13.3.2013 súd poukázal na § 53 ods. 6 O.z., podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti. V danom prípade bol súd toho názoru, že RPMN úverov poskytnutých na základe tejto zmluvy neprevyšuje obvyklú odplatu požadovanú za úvery na finančnom trhu. Pokiaľ ide o zmluvu č. 8500022538 z 22.4.2010 súd bol toho názoru, že podľa ust. § 53 ods. 6 O.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy platilo, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100028998 bol poskytnutý úver ktorý má charakter spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 258/2001Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe toho v zmysle podľa § 53 ods. 6 O.z. malo aplikovať vo veci posúdenia a odplaty za požičanie peňažných prostriedkov ust. § 3 ods. 10 a 11 cit. zákona. Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver ako bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere bola v zmysle uvedeného 79,08 %. Je nesporné, že výška odplaty je dohodnutá v zmluve o revolvingovom úvere a neprevyšuje maximálnu odplatu, ktorú právna úprava relevantná v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere pripúšťala. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je v súlade s platnou právnou úpravou a teda nemôže ísť o žiadny rozpor so zákonom. Čo sa týka ďalšieho tvrdenia žalobcu súd z plnej moci zo strany žalovaného z 31.7.2009 zistil, že plná moc zo strany žalovaného bola udelená zamestnancovi pani J. E. F. (čl. 276). Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie bol toho názoru, že v danom prípade je na mieste žalobu zamietnuť, nakoľko zmluvy obsahovali všetky zákonom predpísané predpoklady. Preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil iba právne ust. § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu uložením žalovanému povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.422,03 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 2.422,03 eur od 14.6.2016 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Citoval z bodu 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku s tým, že uvedené závery konajúceho súdu v žiadnom prípade nie je možné považovať za správne. Poukázal na nesprávnosť záverov súdu prvého stupňa, že dňa 23.9.2021 sa v predmetnej právnej veci uskutočnilo pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčasť na tomto pojednávaní ospravedlnili iba s poukazom na zásadu hospodárnosti konania a nenavyšovania trov konania. V tejto súvislosti tak žalobca v zastúpení navrhol rozhodnutie veci rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, pričom na podporu svojho návrhu osobitne poukázal na rozsudok Krajského súdu Trnava z 20.6.2018, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/150/2017, z ktorého citoval. O uvedenom návrhu žalobcu konajúci súd nijako nerozhodol. Následne sa v predmetnej veci uskutočnilo ďalšie pojednávanie, a to dňa 28.2.2022, na ktoré sa takisto nedostavil ani žalovaný ani jeho právny zástupca, a to z rovnakých dôvodov, preto právny zástupca žalobcu opätovne navrhol rozhodnutie veci rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Ani o uvedenom návrhu však konajúci súd nijako nerozhodol, pričom uvedeným sa konajúci súd nijakým spôsobom nezaobrá ani v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Odvolateľ citoval § 274 CSP s tým, že je z neho zrejmé, že v prejednávanej veci boli naplnené všetky predpoklady pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, keďže ide o žalobu na plnenie podľa ustanovenia § 137 písm. a/ CSP, rozhodnutie veci rozsudkom pre zmeškanie žalobca riadne navrhol (a to opakovane), žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní bol poučený o následkoch nedostavenia

sa a o možnosti rozhodnutia veci rozsudkom pre zmeškanie a žalovaný svoju neúčast' neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami. Napriek tomu, že v prejednávanej veci boli naplnené všetky podmienky potrebné pre rozhodnutie veci v zmysle ustanovenia § 274 CSP, vo veci konajúci súd celkom nepochopiteľne tak nerozhodol a svoje rozhodnutie, prečo návrh žalobcu na rozhodnutie veci rozsudkom pre zmeškanie neakceptoval nijako neodôvodnil. Vo veci konajúci súd sa tak s návrhom žalobcu na rozhodnutie veci rozsudkom pre zmeškanie nijako nevysporiadal, tento návrh jednoducho ignoroval a podanú žalobu zamietol, a to navyše bez toho, aby dostatočne vyhodnotil jednotlivé dôkazy a vysporiadal sa so všetkými podstatnými skutočnosťami. V prípade ust. § 274 CSP ide o kogentné ustanovenie, kedy v prípade, že sú naplnené všetky podmienky uvedené v tomto ustanovení, musí konajúci súd vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Uvedené je rozdielom oproti ustanoveniu § 273 CSP, kde zákonodarca slovíčkom „môže“ dáva možnosť súdu takto rozhodnúť, avšak takéto rozhodnutie necháva na vlastnej úvahe súdu. V prípade ust. § 274 CSP, ktoré je potrebné na predmetný prípad aplikovať, však konajúci súd takúto možnosť nemá a v prípade, ak sú taxatívne splnené všetky vyššie opísané podmienky, konajúci súd musí rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, o čom svedčí aj slovné spojenie „na pojednávaní súd rozhodne rozsudkom pre zmeškanie žalovaného...“. Takáto jednoduchá ignorácia návrhu žalobcu na rozhodnutie veci rozsudkom pre zmeškanie tak spôsobuje porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, čo je dôvodom zmeny, resp. zrušenia žalobcom napádaného rozhodnutia súdu prvého stupňa. Vyššie uvádzané skutočnosti potvrdzuje aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 31.8.2020 sp. zn. 4Obdo/34/2020. Na základe uvedeného je evidentné, že vo veci konajúci súd mal na pojednávaní dňa 23.9.2021, resp. dňa 28.2.2022 rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, keďže došlo k naplneniu všetkých procesných predpokladov pre takéto rozhodnutie vo veci. Takýmto spôsobom nielenže konajúci súd nijakým spôsobom nerozhodol, ale navyše svoje rozhodnutie v tejto otázke nijakým spôsobom v odôvodnení napádaného rozhodnutia nevysvetlil, čo už samo o sebe zakladá dôvod zrušenia napádaného rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť.

Vo veci konajúci súd pri rozhodovaní o dôvodnosti uplatneného nároku nevzal do úvahy všetky podstatné skutočnosti, ktoré mali vplyv na rozhodnutie veci, pričom v zmysle príslušných procesných predpisov je konajúci súd v prípade spotrebiteľského sporu povinný na tieto skutočnosti prihliadať ex offio, teda z úradnej moci aj bez návrhu. Vo veci konajúci súd pri rozhodovaní o uplatnenom nároku zaoberal skutočnosťami týkajúcimi sa namietanej neplatnosti úverovej zmluvy, ako aj absencie obligatórnych náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch, avšak nijakým spôsobom sa nezaoberal, či v danom prípade nie sú dané iné skutočnosti, ktoré by mali vplyv na výsledok tohto konania. Takouto skutočnosťou, ktorá rozhodne by mala vplyv na výsledok konania a ktorou sa konajúci súd nijakým spôsobom nezaoberal je napríklad povinnosť dodávateľa pred uzavretím úverovej zmluvy skúmať schopnosť spotrebiteľa poskytnutý úver splácať v zmysle ustanovenia § 7 ZoSÚ. Konajúci súd v rámci odôvodnenia napádaného rozhodnutia na túto skutočnosť poukázal iba v rámci zhrnutia jednotlivých tvrdení sporových strán, avšak sám sa touto otázkou nijakým spôsobom nezaoberal. Ide pritom o otázku, ktorá môže mať podstatný vplyv pre rozhodnutie vo veci, pričom vo vzťahu k danej právnej otázke poukazuje odvolateľ na nasledovné: Citoval § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 ZoSÚ s tým, že v doterajšom priebehu konania nebolo nijakým spôsobom preukázané splnenie povinnosti v zmysle citovaného ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Uviedol, že uzatváranie úverovej zmluvy prebiehalo tak, že zástupca žalovaného pred uzavretím úverovej zmluvy predložil žalovanému na podpis jednotlivé dokumenty zmluvnej dokumentácie, ktoré mal žalobca iba podpísať, v dôsledku čoho mu mali byť poskytnuté finančné prostriedky. Žalovaný však v rámci týchto predzmluvných vzťahov nijakým spôsobom neskúmal, či žalobca je schopný poskytnutý úver pravidelne a za dohodnutých podmienok splácať a už vôbec si tieto skutočnosti neverifikoval v príslušných registroch, či databázach. Takéto konanie žalovaného je tak v zmysle ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ nevyhnutné hodnotiť ako hrubé porušenie jeho povinnosti skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. S uvádzanými skutočnosťami sa však konajúci súd nijako bližšie nezaoberal, a to aj napriek jeho povinnosti ex offio prihliadať na všetky relevantné skutočnosti, ktorú môžu mať vplyv na vydanie rozhodnutia v spotrebiteľskom konaní, pričom uvedené umocňuje aj ten fakt, že na danú právnu otázku žalobca v konaní osobitne poukázal (viď napr. zápisnica o pojednávaní z 23.9.2021). Takýmto spôsobom konajúci súd porušil právo spotrebiteľa (žalobcu) na spravodlivý súdny proces, čo je dôvodom zrušenia napádaného rozhodnutia.

Vo vzťahu k jednotlivým námietkam žalobcu, s ktorými sa konajúci súd nijakým spôsobom nezaoberal, uviedol:

Ad 1) Absencia adresy, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 23.9.2021 žalobca osobitne poukázal na absenciu adresy, na ktorej môže

spotrebiteľ uplatniť svoju reklamáciu alebo sťažnosť, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ. Jediné adresy uvedené v predmetných úverových zmluvách sú adresa trvalého bydliska žalobcu a adresa, na ktorej má sídlo žalovaný a miesto podnikania viazaného finančného agenta, prostredníctvom ktorého došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Z obsahu samotných formulárov „Zmluva o revolvingovom úvere“ však nijakým spôsobom nevyplýva, kde môže spotrebiteľ adresovať svoju reklamáciu alebo sťažnosť, čo je vadou spôsobujúcou bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Uvedenou skutočnosťou sa však konajúci súd nijakým spôsobom nezaoberal.

Ad 2) Absencia údajov o dobe trvania zmluvy. Predmetná úverová zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy, vyžadovaný ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. Pojem doba vymedzuje teória práva ako časový úsek medzi vznikom zmluvy a jej zánikom, teda časový úsek ohraničujúci platnosť a účinnosť zmluvy. Takýto úsek môže byť pri tom vyjadrený v dňoch, týždňoch, mesiacoch, či rokoch. Za uvedenie doby trvania zmluvy tak rozhodne nie je možné považovať uvedenie počtu mesačných splátok, a to navyše s poukazom na to, že údaje o počte splátok sú ďalšími, osobitnými, obligatónnymi, obsahovými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré v takejto zmluve musia byť uvedené mimo údajov o dobe trvania zmluvy. Navyše je potrebné si uvedomiť i tú skutočnosť, že ak niektorá z obsahových náležitostí zmluvy je zákonom považovaná za obligatónnu obsahovú náležitosť, musí byť táto náležitosť v zmluve dostatočne jasne, presne a zrozumiteľne uvedená. Nepostačuje, ak takúto náležitosť je možné len rozličnými logickými, myšlienkovými či matematickými operáciami vyvodiť. Akýkoľvek opačný výklad by bol v rozpore so samotnou podstatou obligatónnych obsahových náležitostí zmlúv. Opačným výkladom by mohlo dôjsť až k tomu, že akákoľvek zmluva (aj zmluva ktorá nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere) by nemusela obsahovať takéto podstatné náležitosti, a to len s odkazom na to, že tieto je možné vyvodiť (napr. kúpna zmluva by nemusela obsahovať uvedenie predmetu kúpy, nakoľko by tento bolo možné rozličnými postupmi vyvodiť). Takýto výklad tak priamo odporuje dikcii zákona, keď všetky podstatné náležitosti akejkoľvek zmluvy musia byť v zmluve priamo, výslovne, jasne a zrozumiteľne uvedené. Uvedené v konečnom dôsledku potvrdzuje i samotné ust. § 37 O.z., podľa ktorého musí byť každý právny úkon dostatočne určitý, inak je neplatný. Za určitý právny úkon pritom nemožno považovať taký úkon, ktorého podstatné náležitosti si daný subjekt musí vyvodzovať z rozličných iných dojednaní zmluvy, a už vôbec nie taký úkon, ktorého obligatónne náležitosti si daný subjekt musí vyvodzovať z iných listín tvoriacich prílohu daného úkonu. Uvedenému je tak najmä preto, že ak by si mal daný subjekt obligatónne náležitosti zmluvy vyvodzovať, mohol by si ich vyvodiť nesprávne a urobiť tak úkon, ktorý bude mať iné následky ako úkon, ktorý pôvodne mienil urobiť. O tom, že uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať údaj o dobe trvania zmluvy ktorý by bol jasne a presne určený svedčí i rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, z ktorej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 15.11.2017 sp. zn.: 11Co/297/2016, v ktorom sa uvádza: „Pri skúmaní náležitostí zmluvy súd dospel k záveru, že úver je podľa ust. § 11 ods. 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch č.129/2010 Z.z. bezúročný a bez poplatkov, lebo v zmluve absentujú náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), písm. k). Zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy, ktorá nie je v zmluve uvedená vôbec. Takýto údaj v zmluve obsiahnutý nie je a tak nie je naplnená náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že doba trvania zmluvy je uvedená, lebo bola dohodnutá doba splácania od 10.9.2011 do konečnej splatnosti do 10.8.2021. Zákonodarcu určil túto náležitosť v právnom predpise jasne doba trvania zmluvy a nie, aby si to musel spotrebiteľ nejakým spôsobom vyvodzovať z viacerých údajov.“ Na základe uvedeného je teda zrejmé, že predmetná úverová zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy, čo zákon o spotrebiteľských úveroch takisto sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Ani uvedenou právnou otázkou sa však konajúci súd nijakým spôsobom nezaoberal.

Ad 3) Absencia údajov o celkovej výške poskytnutého úveru. Predmetná úverová zmluva tiež neobsahuje údaje o celkovej výške poskytnutého úveru, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ. Na základe predmetnej úverovej zmluvy mali byť zo strany žalovaného žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky vo výškach uvedených v jednotlivých úverových zmluvách. Nakoľko však hneď na začiatku zmluvného vzťahu však žalovaný neoprávnene zrazil z istín poskytnutých úverov odplatu za poskytnutie služby podľa bodu 8 úverových zmlúv, celková suma poskytnutých úverov dosahuje omnoho nižšie sumy, než sa v týchto zmluvách uvádza. Takýto údaj o skutočných výškach poskytnutých finančných prostriedkov však v predmetných zmluvách preukázateľne absentuje, čo je takisto dôvodom pre prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Ani uvedenou otázkou sa konajúci súd nijakým spôsobom nezaoberal. S ohľadom na uvádzané skutočnosti je teda evidentné, že vo veci konajúci súd sa nezaoberal hneď niekoľkými podstatnými právnymi otázkami, vyriešenie ktorých bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (viď napr. zápisnica o pojednávaní z 23.9.2021). Takýmto spôsobom

konajúci súd porušil právo spotrebiteľa (žalobcu) na spravodlivý súdny proces, čo je dôvodom zrušenia napádaného rozhodnutia.

S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti je zrejmé, že napádané rozhodnutie trpí vadami, pre ktoré ho nemožno považovať za zákonné. Uvedené odôvodňuje tým, že v priebehu konania žalobca namietal hneď niekoľko skutočností, s ktorými sa však konajúci súd nijako bližšie nevysporiadal, a to aj napriek tomu, že ide o skutočnosti, ktoré mohli mať podstatný vplyv pre rozhodnutie vo veci. Na základe uvedeného je potrebné dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutie tak rozhodne nespĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Je teda zrejmé, že vo veci konajúci súd vo svojom rozhodnutí dostatočne a výstižne neodôvodnil základné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia ale len nekriticky vyslovil záver o nedôvodnosti uplatneného nároku. Napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvoľe, a odôvodnenie tohto rozhodnutia rozhodne nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, na základe čoho je predmetné rozhodnutie potrebné považovať za nepreskúmateľné a nezákonné. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo na účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý súdny proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Z práva na spravodlivé súdne konania v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a návrhmi strán, tieto analyzovať a svoje závery pretaviť do rozhodnutia, z ktorého by bolo zrejmé, na základe akých úvah sa rozhodnutie súdu zakladá. K uvedenému však v prejednávanej príhode absolútne nedošlo, v dôsledku čoho konajúci súd prvého stupňa porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

Žalobca ďalej napáda nesprávnosť jednotlivých záverov konajúceho súdu, týkajúcich sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru s ohľadom na absenciu údajov o termíne konečnej splatnosti úveru v zmluvách o spotrebiteľskom úvere, v rámci ktorého konajúci súd poukazuje pritom na to, že s ohľadom na aktuálnu rozhodovaciu prax nie je potrebné, aby bol údaj o termíne konečnej splatnosti exaktne vyjadrený v každej zmluve o spotrebiteľskom úvere, ak je tento možné vyvodiť z počtu splátok a ich splatnosti, resp. z ostatných listín zmluvnej dokumentácie. S takýmto právnym posúdením však nemožno súhlasiť. Žalobca vyjadruje nesúhlas s právnym posúdením veci, v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vymedzenie termínu konečnej splatnosti vo forme konkrétneho dátumu, ku ktorému má konečná splatnosť nastať. Takéto posúdenie veci je absolútne v rozpore so znením zákona (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Vo veci konajúci súd v odôvodnení svojho rozhodnutia de facto argumentuje tým, že potrebu exaktného vyjadrenia údajov o termíne konečnej splatnosti úveru podmieňuje nemožnosť jeho vyvodenia z iných obsahových náležitostí zmluvy. Takýto výklad však nielenže nemá žiadnu oporu v právnej úprave, tento je dokonca potrebné považovať za výklad contra legem. Samotný ZoSÚ vo svojom ust. § 9 ods. 2 uvádza taxatívny výpočet všetkých obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí bez rozdielu obsahovať. Medzi tieto obsahové náležitosti je potrebné zaradiť aj údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. ZoSÚ tak vyžaduje, aby každá zmluva, ktorú je potrebné hodnotiť ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, obsahovala údaj o termíne konečnej splatnosti, pričom potrebu exaktného uvedenia tohto údajov nijakým spôsobom nepodmieňuje. Ide o ustanovenie kogentné, gramaticky jednoduché a prakticky pripúšťajúce len jediný výklad, a to síce taký, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí údaj o termíne konečnej splatnosti úveru obsahovať, a to bez ohľadu na to, či tento údaj je možné z ostatného obsahu zmluvy aj vyvodiť alebo nie. V tejto súvislosti upriamil na slovo „musí“, z ktorého je zrejmé, že i o kogentné ustanovenie od ktorého sa nemožno odchyliť. Ak teda odvolací súd vo svojom rozhodnutí prakticky uvádza, že údaj o termíne konečnej splatnosti nie je

potrebné za daných okolností v úverovej zmluve uvádzať, je takýto výklad v priamom rozpore so samotným znením zákona. Takéto svojvoľné rozhodnutie súdu, priamo odporujúce literere zákona, je tak potrebné považovať za arbitrárne a právne neudržateľné. Navyše poukázal na to, že Slovenská republika je súčasťou kontinentálneho typu právnej kultúry, pre ktorý je typické to, že samotné súdy právo netvorí, ale pri rozhodovaní sú prísne viazané znením zákona a ich rozhodnutia musia byť v súlade so zákonom. Predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu však takúto požiadavku nenapĺňa a preto takéto rozhodnutie nemôže byť zákonným rozhodnutím. Základným účelom zakotvenia požiadavky uvádzania termínu konečnej splatnosti úveru do právneho poriadku bolo zabezpečenie právnej garancie toho, aby spotrebiteľ mohol jednoducho posúdiť výhodnosť podmienok poskytnutého úveru a následne aby mohol bezproblémovo realizovať práva a povinnosti, ktoré preňho z úverovej zmluvy vyplývajú. Konajúci odvolací súd však aj napriek tomu celkom nepochopiteľne uvádza svoj výklad v rozpore s týmto účelom, keď tento účel sledovaný zákonodarcom neguje tým, že uvádza, že v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere postačuje, ak je údaj o termíne konečnej splatnosti možné vyvodiť. Je zrejmé, že ak si spotrebiteľ sám musí vyvodzovať obligatórne obsahové náležitosti (parametre úverového produktu), je to pre spotrebiteľa omnoho náročnejšie, ako keby si tieto parametre jednoducho zo zmluvy prečítal. Je teda zrejmé, že možnosť vyvodzovania si základných parametrov ponúkaného úverového produktu nemôže viesť k naplneniu účelu sledovaného zákonodarcom, a to potreby vytvorenia garancie toho, aby spotrebiteľ mal možnosť jednoducho získať predstavu o rozsahu svojho záväzku. S právnym posúdením veci uvádzaným odvolacím súdom tiež nemožno súhlasiť i z toho dôvodu, že ak si spotrebiteľ sám musí vyvodzovať jednotlivé parametre úverového produktu, je možné, že tieto parametre si môže vyvodiť aj nesprávne, čím môže mať skreslenú predstavu o výhodnosti ponúkaného úverového produktu a čo môže viesť až k znemožneniu plnenia tohto záväzku zo strany spotrebiteľa. Na základe uvedeného je preto potrebné trvať na to, že všetky údaje vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 ZoSÚ musia byť jasne, presne a zrozumiteľne explicitne vyjadrené priamo v zmluve o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v opačnom prípade nemôže dôjsť k naplneniu účelu zákona.

Napáda tiež právne závery konajúceho súdu týkajúce nesprávneho uvedenia hodnoty RPMN v predmetných úverových zmluvách, nakoľko takýto údaj podľa názoru konajúceho súdu nie je stranami dohodnuteľný. S tvrdeniami žalovaného o nesprávnom právnom posúdení tejto skutočnosti žalobca nesúhlasí a poukazuje na to, že obligatórne údaje obsiahnuté v predmetných úverových zmluvách (v bodoch 6) boli do zmlúv doplnené až po prijatí návrhov na ich uzavretie zo strany žalobcu, pričom niektoré údaje doplnené do bodov 6 sa navyše líšia od údajov obsiahnutých v bode 5 úverovej zmluvy. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 O.z. sa prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny považuje za nový návrh. Po zaslaní žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru (návrhov na uzavretie zmlúv) boli tieto žiadosti doplnené o údaje v bodoch 6 (napr. o výške úrokov z omeškania) a takisto došlo k zmene niektorých údajov (napr. hodnôt RPMN). Práve toto doplnenie údajov s odlišnými parametrami úverov do bodov 6 predmetných zmlúv žalobca považuje za prijatie návrhov s dodatkami, ktoré sa považujú za nové návrhy v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 O.z. Nakoľko v prejednávacom prípade došlo k novým návrhom na uzavretie zmlúv (tým, že návrhy na uzavretie zmlúv boli doplnené a zmenené), nemohlo tak dôjsť k platnému uzavretiu týchto úverových zmlúv, nakoľko zmeny návrhov považované za nové návrhy neboli druhou zmluvnou stranou - spotrebiteľom prijaté, a to už vôbec nie písomne, tak ako to predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch. V zmysle uvedeného preto je potrebné v prejednávacom prípade dospieť k záveru, že v prípade predmetných úverových zmlúv nedošlo k ich platnému uzavretiu. Skutočnosť, že takýmto spôsobom uzavreté zmluvy nie je možné považovať za platne uzavreté bola judikovaná už vo viacerých prípadoch (aj v konaniach proti samotnému žalovanému), z ktorých poukázal na rozsudok Krajského súdu Košice z 9.8.2018 sp. zn. 3Co/245/2017, z ktorého citoval. V neposlednom rade tiež odvolateľ považuje za nesprávne závery konajúceho súdu týkajúce sa tej skutočnosti, že v prípade hodnoty RPMN nejde o údaj, ktorý si je možné dohodnúť ale ide o údaj, ktorý sa vypočítava v danom čase z konkrétnych parametrov úveru, a to z nasledujúcich dôvodov. Nepopiera, že údaj o hodnote RPMN skutočne nie je údajom, ktorý si strany môžu jednoducho dohodnúť, avšak s ohľadom na charakter tohto parametru je evidentné, že tento údaj musí byť stranám známy už od počiatku kontraktčného procesu. Iba takým spôsobom môže byť zabezpečená ochrana spotrebiteľa, spočívajúca v jeho informovaní o tomto údaji, ktorý aj v zmysle európskeho práva predstavuje jednu z najpodstatnejších súčastí takejto úverovej zmluvy. Preto hodnota RPMN musí byť konštantná od začiatku kontraktčného procesu (ak nedochádza ku zmene ostatných parametrov úveru). V uvedenej súvislosti tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu Trnava z 9.11.2021 sp. zn. 11CoCsp/14/2021, z ktorého citoval.

Na základe uvedeného tak dospel k záveru, že v prípade predmetných úverových zmlúv nedošlo k ich platnému uzavretiu, nakoľko nebol dodržaný mechanizmus kontraktácie predpokladaný ust. § 44 O.z. V

zmysle uvedených skutočností je tak zrejmé, že vo veci konajúci súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/), že napádané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/) a že vo veci konajúci súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces (§ 365 ods. 1 písm. b/), čo zakladá dôvodnosť podaného odvolania a odôvodňuje potrebu zmeny, resp. zrušenia odvolaním napádaného rozhodnutia súdu prvého stupňa. Čo sa týka výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý žalobca týmto odvolaním taktiež napáda, poukázal na to, že tento výrok je závislý od rozhodnutia vo veci samej, na základe čoho preto namieta nesprávnosť a nezákonnosť výroku o nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že súd prvého stupňa vo veci samej rozhodol nesprávne.

3. Ďalšie podania strán už v odvolacom konaní neboli doručené

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je sčasti dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť (§ 388 CSP).

5. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie výlučne právnej otázky (nie otázky skutkovej), nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Možnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania prevzal aj CSP. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Valera Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

6. Odvolateľ/žalobca v odvolaní namietal okrem iného aj záver súdu prvej inštancie, že predmetné úverové zmluvy obsahujú náležitosti vyžadované príslušnými právnymi predpismi.

7. Podľa § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov: (2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) musí obsahovať a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu, b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva

o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby, g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu, i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok, l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad, n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, p) práva spotrebiteľa podľa § 7, q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1. (3) Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 9 ods. 2 písm. g/ a j/ ZoSÚ: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie; j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ: (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b/ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c/ zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Odvolať už v žalobe uviedol, že v čl. 8.1. zmluvy ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku (podľa § 53 ods. 1 O.z.), ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, a že veriteľ si pri podpise zmluvy ponechal za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru (maximálne 3 splátok) sumu 101,31 eur zo zmluvy č. 8500022538 a sumu 133,98 eur zo zmluvy č. 8500028998. Odvolateľ v odvolaní namietal, že predmetná úverová zmluva tiež neobsahuje údaj o celkovej výške poskytnutého úveru, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ (vo vzťahu k zmluve č. 8100028998 ide o ust. § 4 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov). Na základe predmetnej úverovej zmluvy mali byť zo strany žalovaného žalobcoví poskytnuté finančné prostriedky vo výške uvedenej v úverovej zmluve. Nakoľko však hneď na začiatku zmluvného vzťahu žalovaný neoprávnene zrazil z istiny poskytnutého úveru odplatu za poskytnutie služby podľa bodu 8 úverovej zmluvy (rovnako u oboch zmlúv), celková suma poskytnutého úveru dosahuje omnoho nižšiu sumu, než sa v tejto zmluve uvádza. Takýto údaj o skutočnej výške poskytnutých finančných prostriedkov však v predmetnej zmluve preukázateľne absentuje, čo je takisto dôvodom pre prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. už v žalobe uviedol, že v čl. 8.1. zmluvy ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku (podľa § 53 ods. 1 O.z.), ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, a že veriteľ si pri podpise zmluvy ponechal za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru (maximálne 3 splátok) sumu 101,31 eur (zo zmluvy č. 8500022538 a sumu 133,98 eur zo zmluvy č. 8500028998).

Odvolať k tejto námietke poukazuje na rozsudok Okresného súdu Skalica z 29.1.2019 č. k.7C/802/2014-232 (ktorým rozhodol o určení neplatnosti zmluvnej podmienky o ročnej úrokovej sadzbe

úveru 70,01 %, o určení neplatnosti zmluvnej podmienky o RPMN 66,56 %, o určení neplatnosti zmluvnej podmienky v bode 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere o poplatku 367,49 eur za odklad splátok úveru, o určení neplatnosti zmluvnej podmienky v bode 8.4 veta prvá zmluvy o revolvingovom úvere, že odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby, o určení neplatnosti zmluvnej podmienky v bode 8.4 veta druhá zmluvy o revolvingovom úvere, „veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3 zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. a/ tejto dohody o poskytnutí služby resp. zníženej výšky odplaty, a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3 zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 20.12.2023 č. k. 10Co/46/2023-344 (ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o určení neplatnosti zmluvnej podmienky o ročnej úrokovej sadzbe revolvingu 80,98 %, o určení neplatnosti zmluvnej podmienky o predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01 %, o určení neplatnosti zmluvnej podmienky v bode 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere o poplatku 167,04 eur za odklad splátok revolvingu, o určení neplatnosti zmluvnej podmienky v bode 8.4 veta tretia zmluvy o revolvingovom úvere, že „odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi“, o určení neplatnosti zmluvnej podmienky v bode 8.4 veta štvrtá zmluvy o revolvingovom úvere, že „veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1 zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b/ tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej odplaty), a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3 zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy“; a vo výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania 100 % žalobcovi a vo výroku, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, potvrdil). V označenej veci išlo o spor spotrebiteľa proti žalovanému PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35792752.

Porovnaním textu zmluvného dojednania v oboch zmluvách v posudzovanej veci, so znením zmluvnej podmienky právoplatne vyhlásenej súdom za neprijateľnú, je dôvodné konštatovať, že sú totožné (s výnimkou sumy tam uvedenej).

Dohody o poskytnutí služby sú súčasťou predtlačенých formulárových dohôd (Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500022538 z 13.3.2013 aj Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100028998 z 22.4.2010) bez možnosti, aby do nich žalobca ako spotrebiteľ nejakým spôsobom zasiahol. Dôvodne po obsahovej stránke bolo potrebné dospieť k záveru o značnej nerovnováhe takýchto dohôd v neprospech spotrebiteľa, na základe ktorých mal žalobca zaplatiť poplatok za možnosť odkladu splátok, ktorá v budúcnosti vôbec nemusela nastať, pričom sa nejednalo vo svojej podstate o službu, pretože sa ňou žalobcovi ako spotrebiteľovi neposkytovalo žiadne protiplnenie. Nejednalo sa o ekonomický prístup pri hodnotení neprijateľnej zmluvnej podmienky, ale o posúdenie elementárnej zmluvnej rovnováhy, tak ako je vymedzená napr. neprijateľná zmluvná podmienka v demonštratívnom výpočte podľa § 53 ods. 4 písm. t/ O. z. Za neprijateľné podmienky sa považujú ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, ako tomu bolo i v tomto prípade. Vzhľadom na dohodnutú splatnosť poplatku (čerpaním úveru) a dohodu o započítaní pohľadávky predstavujúcej tento poplatok, s pohľadávkou dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie dohodnutej sumy revolvingu, zmluvná podmienka smeruje k neprijateľným dôsledkom, a to nevyplateniu dohodnutej výšky schváleného revolvingu (spotrebiteľovi by tak bol poskytnutý úver, znížený o poplatok za poskytnutie služby možnosti odkladu splátok). Spotrebiteľ má tak platiť za službu, ktorú v čase uskutočnenia revolvingu nepotrebuje a ani do budúcnosti nepotrebuje, pričom už vopred za túto službu zaplatí (znížením dohodnutej výšky úveru). Preto ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Poukaz na zmluvnú slobodu spotrebiteľa by nemohol obstať, pretože takáto sloboda je len iluzórna, keďže zmluvy vo formulárovej podobe pripravovala žalovaná ako zmluvný partner spotrebiteľa a s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej sile zmluvného partnera a spotrebiteľa je zjavné, že sa spotrebiteľ len s ťažkosťou môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní. V jednotlivých odboroch podnikania postupujú pritom zmluvní partneri spotrebiteľov obdobne a preto spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol nepristúpiť na vopred pripravené zmluvné podmienky, by odsúdil sám seba k životu mimo bežnú spoločnosť, bez využívania jednotlivých služieb. Po spotrebiteľovi nič také nemožno požadovať. Od jeho zmluvného partnera však naopak požadovať možno, aby sa vo svojej činnosti choval voči spotrebiteľovi poctivo (porov. rozsudok Okresného súdu Chebe sp. zn. 15C/410/2009). Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) zmluvnú rovnováhu faktickou. Zahŕňa tiež povinnosť súdu ex offio (z úradnej povinnosti)

preskúmať a prihliadať na neprijateľné podmienky v zmluve. Uvedeným princípom je modifikované i právo účastníkov rozhodnúť, ktoré časti zmluvných dojednaní, vrátane hmotnoprávných inštitútov, budú včlenené do zmluvy. Pokiaľ žalovaná zahrnula takúto dohodu do úverových zmlúv, jej správanie je treba vyhodnotiť ako spreneverenie sa princípu dôvery a v dôsledku značného narušenia zmluvnej rovnováhy, takémuto správaniu žalovanej nebolo potom možné priznať ochranu, pre spôsobenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Za neprijateľnú podmienku sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Za takúto podmienku sa považuje aj ustanovenie úverovej zmluvy, ktoré veriteľovi umožňuje inkasovať prvú splátku a poplatok už pri poskytnutí úveru (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011).

Ochrana pred neprijateľnými podmienkami sa vzťahuje na tie spotrebiteľské zmluvy, pri uzatváraní ktorých spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah, teda ktoré sú vopred pripravené a naformulované, ako to bolo v prejednávanej veci. V prípade pochybnosti či sporu musí dodávateľ preukázať, že zmluvné podmienky sú dohodnuté individuálne. Ak to nepreukáže platí, že neboli individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 O. z.). Vzhľadom na absenciu dôkazu opaku, zmluvné ustanovenia sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 O. z.).

Námietka odvolateľa, že predmetná úverová zmluva (č.8500022538) neobsahuje údaj (rozumnej správny údaj) o celkovej výške poskytnutého úveru, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ (vo vzťahu k zmluve č. 8100028998 ide o ust. § 4 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov) bola tak dôvodná.

Ďalším z dôvodov pre sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, tvrdným žalobcom, bol údaj o nesprávne uvedenej hodnote RPMN v úverovej zmluve.

Medzi základné informácie, ktoré je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi už pri ponuke spotrebiteľského úveru patrí nielen úrok z úveru, ale aj všetky poplatky (resp. akékoľvek náklady) účtované veriteľom spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) vyjadruje porovnateľné číslo, ktoré má slúžiť spotrebiteľovi pre komparáciu ponúk rôznych finančných inštitúcií, a tým umožniť mu vybrať si najvýhodnejší úver podľa svojich potrieb. Vypočítava sa z výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa, ktoré sú so spotrebiteľským úverom spojené.

Keďže žalovaný nezapočítal odplatu za poskytnutie služieb podľa dohody o poskytovaní služieb (uzavretých v súvislosti s predmetnými zmluvami o spotrebiteľskom úvere) do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, výška RPMN v predmetných zmluvách obsahovala nesprávne uvedenú hodnotu, keďže do výpočtu RPMN sa zahŕňajú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, kam patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 258/2001 Z.z.; a u neskoršej zmluvy ust. § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ).

V predmetných zmluvách boli tak obsiahnuté nesprávne údaje, pri zmluve č. 8500022538 aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a ktorá predstavuje obsahovú obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), pri zmluve č. 8100028998 aj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, vypočítaných na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý predstavuje obsahovú obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 258/2001 Z.z.).

Dôsledkom uvedeného je zákonná sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, na ktorú súd prihliada ex offa (z úradnej povinnosti). Vzhľadom na dôsledok absencie vyššie uvedených obsahových obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. g/ a j/ ZoSÚ vo vzťahu k zmluve č. 8500022538, a podľa ust. § 4 ods. 2 písm. e/ a j/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, vo vzťahu k zmluve č. 8100028998, ktorým je zákonná sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ pri zmluve č. 8500022538, a podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. pri zmluve č. 8100028998), na ktorú súd prihliada ex offa (z úradnej povinnosti), už nedostatok týchto obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere bol postačujúci pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, bez potreby zaoberania sa prípadnou absenciou ďalších obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tvrdných žalobcom.

8. Nakoľko sú úvery poskytnuté žalovaným žalobcovi bezúročné a bez poplatkov, má to za následok, že žalobca má právo na vydanie plnenia nad rámec zaplatenej istiny, titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovaného.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 O.z.: (1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 O.z. predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Z vyššie citovaných právnych noriem (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ pri zmluve č. 8500022538, a § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. pri zmluve č. 8100028998), vyplýva, že následkom absencie predpísaných náležitostí zmlúv je tzv. fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov („považuje sa“). Ide teda o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Ako uviedol ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020: „Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej.“ Uvedené umožňuje odvolaciemu súdu zovšeobecniť, že plnenie spotrebiteľa poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebiteľského úveru je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávateľa z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je totiž z hľadiska Občianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia akousi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

Žalobca ako prílohu žaloby predložil stanoviská veriteľa/žalovaného z 11.5.2016 k zmluvám o revolvingovom úvere (čl. 3 a 8 spisu), z ktorých vyplýva, že pri zmluve č. 8500022538 žalobca uhradil celkom sumu vo výške 1.574,85 eur a pri zmluve č. 8100028998 uhradil sumu vo výške 2.441,67 eur. Keďže pri zmluve č. 8100028998 zo dňa 22.4.2010 bola žalobcovi vyplatená suma 796,02 eur a žalobca zaplatil žalovanému 2.441,67 eur, pričom mu bol vrátený poplatok 249,13 eur je bezdôvodné obohatenie žalovaného pri tejto zmluve 1.396,52 eur (zaplatená celková suma 2.441,67 eur - istina 796,02 eur - vrátený preplatok 249,13 eur = 1.396,52 eur bezdôvodné obohatenie); pri zmluve č. 8500022538 z 13.3.2013 bola žalobcovi vyplatená suma 549,34 eur a žalobca zaplatil žalovanému sumu 1.574,85 eur, bezdôvodné obohatenie žalovaného pri tejto zmluve je 1.025,51 eur (zaplatená celková suma 1.574,85 eur - istina 549,34 eur = 1.025,51 eur bezdôvodné obohatenie). Žalovaný v priebehu konania nespochybnil výpočet (výšku) žalobcom požadovaného bezdôvodného obohatenia (ani skutkové tvrdenie žalobcu o celkovej výške úhrad na predmetné úvery žalovaný výslovne nepoprel, považuje za nesporné podľa § 151 ods. 1 CSP) ani výšku požadovaného úroku z omeškania s počiatkom omeškania od podania žaloby, spochybňoval iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ten bol však na základe vyššie uvedeného daný.

Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Odvolací súd na základe vyššie uvedeného v súlade s § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazal žalovaného (titulom vydania bezdôvodného obohatenia) na zaplatenie žalobcovi sumy eur 2.422,03 eur (1.396,52+1.025,51) a s poukazom na § 517 ods. 2 O.z., § 563 O.z. a § 3 Nariadenia vlády SR 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z., v rozhodnom znení, aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 14.6.2016 až do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že vo zvyšku požadovaného úroku z omeškania (5,5%-5% = 0,50 % ročne) zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (nakoľko sadzba zákonných úrokov z omeškania ku dňu 14.6.2016 bola iba 5% ročne).

9. Podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP: (1) Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (2) Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Nakoľko odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné znovu rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež o nároku na náhradu trov odvolacích konaní. V novom rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacích konaní) je premietnutý úspech strán v celom konaní.

V konaní bol napokon plne úspešný žalobca a plne neúspešný žalovaný (úspech bol posudzovaný vo vzťahu k istine, nakoľko úrok z omeškania nebol vyčíslený), a preto podľa § 255 ods. 1 CSP vzniklo právo na plnú náhradu trov konania úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd v tomto rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP), potom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania (prvostupňového i odvolacích konaní) voči žalovanému v plnom rozsahu (100%), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)